

Stafírungr

Élénk pipacsok és búzavirágok
vibrálnak a steril mezőn,
szárak és levelek
melankolikus zöldje csitítja a harsogást,
helyenként apró, sárga
szirmok pöttyözik
tele a vásznat,
két párnahuzat
négy terítő
egy falvédő
mindet láttam
amikor hímezted, aztán
elraktad stafírungrnak,
nekem,
akár a humorérzéklet,
a toleranciát és türelmet
tudtad, hogy mindre szükségem lesz,
kinyitom a szekrényt
a mélyen meglapuló diagnózis
vihart kerekít,
lesöpri a kézimunkákat a polcról,
a fojtó gyászszagban pillangókat forgat
a szél. Tegnap még
bizakodtál és biztattál
öntötted belém a kitartást
magadtól megvonva,
ma már esélytelen a küzdelem
fogy a levegő, szédülök
a vászon óráról órára fehérebb,
végül a szirmok a szövetről mind
leperegnek, szétszóródnak
telesírják a szőnyeget. Vakon botorkálok
varrataid közt
szemem alá árkot ásnak a hónapok
és karodon vénát szűr a bizakodás.
Ám hiábavaló
a lassan csöpögő élet,
a levelek szikkadt kéreggé fakulnak,
a virágszárak dermesztő sóhajjal
folynak le a gyűrött
lepedőről és indaként
benövik a sírt.
A sírt, melyen minduntalan
friss bimbókat
fakaszt a tolaodó napfény -
nem emlékszem,
hogy a harmatcseppeket mikor
varrtad a bőrömrre.